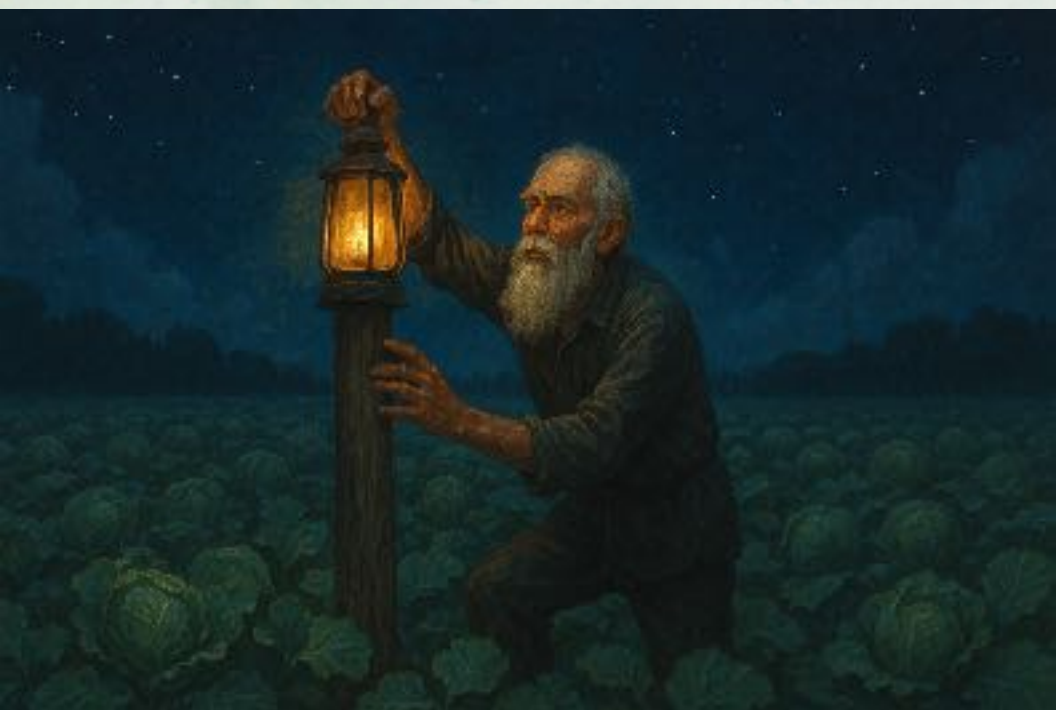

Ліхтарний

Василь Сухомлинський

Серед зелених луків і дрімучих лісів текла річка. Повновода, глибока, але тиха й ласкава. Багато віків несла вона свої чисті води. Рікою плавали човни й навіть маленькі кораблики.

Жив на березі ріки старий ліхтарник. Увечері сідав він у човник, плив на середину ріки, засвічував ліхтар. До світанку блимав посеред ріки вогник, показував дорогу мандрівникам.

Легідно хлюпались об берег хвилі — тішилась ріка: люблять її люди, й вона людям потрібна.

Та ось людям знадобилося багато дощок на столи й стільці. Вирубали вони ліси по берегах ріки. Здалося також людям, що зелені луки — це непотрібні розкоші. Зорали луки, посіяли кукурудзу.

Виснажилися студені джерела, задихнулась від спраги ріка й померла. Кілька років на тому місці, де плавали човни й кораблики, весною дзюрчав струмок, а згодом і він засох.

Перетворилося русло ріки на город. Про річку нагадував тільки стовп, до якого ліхтарник за звичкою щовесни прикріплював ліхтар. Але над ним усе рідше збиралися хмари.

Палючі вітри прилітали з пустелі й стукали в хати людей.

Як тільки на землю сідали сутінки, старий ліхтарник ішов на капустяне поле й засвічував на стовпі ліхтар.

Маленький Сергійко і питає:

— Дідусю, навіщо ви засвічуєте ліхтар? Ріки ж давно немає.

— Щоб люди краще бачили свою дурість.